

Справа №359/11696/14-ц
Провадження №22-ц/780/652/16

Головуючий у 1 інстанції Журавський В.В.
Доповідач у 2 інстанції Сержанюк А.С.

У Х В А Л А

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

18 січня 2016 року колегія суддів судової палати у цивільних справах Апеляційного суду Київської області у складі головуючого судді - Сержанюка А.С., членів колегії – суддів Коцюрби О.П., Суханової Є.М., із участю секретаря Говорун В.В., розглянувши у м. Києві матеріали цивільної справи за апеляційними скаргами Воловоди Владислава Миколайовича та Морозова Андрія Євгеновича на рішення Бориспільського міськрайонного суду Київської області від 12 березня 2015 року у справі за позовом Воловоди Тетяни Євгеніївни до Воловоди Владислава Миколайовича, Морозова Андрія Євгеновича про визнання недійсним договору відчуження автомобіля та визнання права власності на 1/2 частину автомобіля,

В С Т А Н О В И Л А :

24 листопада 2014 року Воловода Тетяна Євгеніївна звернулась до суду із позовом, де просить визнати недійсним договір про відчуження автомобіля «MERCEDES BENZ SPRINTER», 2000 року випуску, державний номерний знак АІ 14 97 СТ, номер кузова WDB9036131R189601, який укладений між відповідачами та визнати за нею право власності на 1/2 частину транспортного засобу.

На обґрунтування заявлених вимог посилається на те, що вона з відповідачем Воловодсю В.М. перебувала в зареєстрованому шлюбі з 08.08.2009 року по 26.02.2013 року в період якого придбано спірний автомобіль.

Після розірвання шлюбу, 07.08.2013 року транспортний засіб перереєстрований відповідачем Воловодою В.М. за довідкою-рахунком на відповідача Морозова А.Є. без її згоди, що і стало підставою для звернення до суду з позовом.

Рішенням Бориспільського міськрайонного суду Київської області від 12 березня 2015 року позов Воловоди Т.Є. задоволено частково.

Визнано за Воловодою Тетяною Євгенівною право власності на 1/2 частину автомобіля марки «MERCEDES BENZ SPRINTER», 2000 року випуску, державний номерний знак АІ 14 97 СТ.

В іншій частині позову відмовлено.

На обґрунтування ухваленого рішення суд першої інстанції зазначив що спірний автомобіль є спільним сумісним майном подружжя і Воловода В.М. не довів факт належності транспортного засобу йому особисто.

Доказів, у відповідності до положень ст.ст. 10, 60 ЦПК України на підтвердження необхідності визнання правочину недійсним ні позивач, ні його представник, суду не надали.

Не погоджуючись із вказаним рішенням, Воловода В.М. та Морозов А.Є, звернулись до суду з апеляційними скаргами, де просять скасувати рішення Бориспільського міськрайонного суду Київської області від 12 березня 2015 року та ухвалити нове про відмову в заявлених вимогах, посилаючись на його незаконність та необґрунтованість, неповне з'ясування судом обставин, що мають значення для справи, невідповідність висновків суду обставинам справи, а також порушення та неправильне застосування норм матеріального та процесуального права при його ухваленні.

Суд, з'ясувавши обставини та перевіривши їх доказами у межах доводів апеляційної скарги та вимог, заявлених у суді першої інстанції, вислухавши учасників процесу в судових дебатах, вважає за необхідне апеляційну скаргу відхилити, виходячи із наступного.

Відповідно до ст. 213 ЦПК України, рішення суду повинно бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, яким суд, виконавши всі вимоги цивільного судочинства, вирішив справу згідно із законом.

Обґрунтованим є рішення, ухвалене на основі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтвердженими тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні.

Як встановлено судом, що підтверджується і матеріалами справи, Воловода Т.Є., та Воловода В.М. перебували в зареєстрованому шлюбі з 08.08.2009 року, який розірвано рішенням Бориспільського міськрайонного суду Київської області від 26.02.2013 року (а.с. 8).

Перебуваючи у шлюбі, подружжя 07.10.2011 року придбало автомобіль «MERCEDES BENZ SPRINTER», 2000 року випуску, державний номерний знак АІ 14 97 СТ, номер кузова WDB9036131R189601, який був зареєстрований на ім'я Воловоди В.М. (а.с. 9, 37, 39).

Після розривання шлюбу, зокрема, 07.08.2013 року транспортний засіб реалізований Воловодою В.М. через ТОВ «Автотрейд-РС» на підставі довідки-рахунку ДПІ 917216 відповідачу Морозову А.Є. (а.с. 38, 40), без дозволу на це іншого співвласника майна - Воловоди Т.Є.

У зв'язку із цим, Воловода Тетяна Євгеніївна 24 листопада 2014 року звернулась до суду із зазначеними вимогами (а.с. 3-5).

Ухвалюючи рішення з приводу заявлених позовних вимог, місцевий суд, на переконання апеляційного суду, правильно прийшов до

висновку про належність спірного майна подружжю у рівних долях та відсутності правових підстав для визнання правочину недійсним.

На обґрунтування відмови у зазначеній частині позову апеляційний суд також вважає за необхідне зазначити наступне.

Правовий механізм врегулювання спору між сторонами у цій частині ґрунтується на положеннях ст. 388 ЦК України, п. 22 постанови №5 Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ «Про судову практику в справах про захист права власності та інших речових прав» від 07.02.2014 року, правовій позиції, викладеній в постанові №6-67цс15 Верховного Суду України від 13 травня 2015 року.

Зокрема, згідно правової позиції, викладеній в постанові №6-67цс15 Верховного Суду України від 13 травня 2015 року, яка є обов'язковою для судів згідно положень ст. 360-7 ЦПК України, права особи, яка вважає себе власником майна, не підлягають задоволенню шляхом задоволення позову до набувача з використанням правового механізму, встановленого ст.ст. 215, 216 ЦК України.

Такий спосіб захисту можливий лише шляхом подання виндикаційного позову, якщо для цього існують підстави, передбачені ст. 388 ЦК України, які дають право витребувати в набувача це майно.

У позивача, відповідно, існують підстави згідно названої статті матеріального права для витребування належної частини спірного майна від набувача, оскільки воно вибуло із володіння не з його волі іншим шляхом.

Воловода Тетяна Євгеніївна ж обрала інший спосіб захисту своїх прав та інтересів, який не ґрунтується на положеннях чинного законодавства, а відтак – заявлені позовні вимоги у цій частині, як правильно встановив і місцевий суд, задоволенню не підлягають.

За таких обставин, суд першої інстанції, з додержанням норм матеріального і процесуального права, зокрема, ст.ст. 60, 70 СК України, ст.ст. 368, 372, 392 ЦК України, ст.ст. 10, 11, 58, 60, 88, 212-215, ЦПК України, ухвалив законне і обґрунтоване рішення на підставі належних та допустимих доказів по справі.

При цьому, дав їм (доказам) відповідну оцінку згідно положень ст. 212 ЦПК України.

Тим паче, що Воловода Тетяна Євгеніївна судові рішення, в т.ч. і про відмову в задоволенні позову, не оскаржувала.

А тому, доводи Воловоди Владислава Миколайовича та Морозова Андрія Євгеновича про незаконність та необґрунтованість рішення, неповне з'ясування судом обставин, що мають значення для справи, невідповідність висновків суду обставинам справи, а також порушення та неправильне застосування норм матеріального та процесуального права при його ухваленні, зокрема, ст. 57 СК України, ст. 11 ЦПК України – зазначені першим і ст. 41 Конституції України, ст.ст. 11, 321, 328 ЦК України, ст.ст. 212, 215 ЦПК України – названі другим, на думку

апеляційного суду, не знайшли свого підтвердження при розгляді справи у суді другої інстанції.

Інші доводи Воловоди Владислава Миколайовича, викладені в апеляції, зокрема, про те, що автомобіль був його особистою власністю, він придбав його лише за кошти, виручені від продажу автомобіля ГАЗ 33021 та отримані у позику, суд позбавив права власності Морозова А.Є., спірний автомобіль не є власністю подружжя, та Морозова Андрія Євгеновича – про придбання транспортного засобу у Воловоди В.М. за 56 123,21 грн., правомірне набуття права власності на це майно, незаконне позбавлення його права власності, на переконання апеляційного суду, не спростовують висновки суду першої інстанції про обґрунтованість заявлених позовних вимог щодо визнання права власності на 1/2 частину спірного майна і не є підставою для задоволення апеляційних вимог.

Окрім цього, твердження Воловоди Владислава Миколайовича, викладені в апеляції, зокрема, про те, що автомобіль був його особистою власністю, він придбав його лише за кошти, виручені від продажу автомобіля ГАЗ 33021 та отримані у позику, суд позбавив права власності Морозова А.Є., спірний автомобіль не є власністю подружжя, на переконання апеляційного суду, не відповідають дійсності, оскільки, як встановлено судом першої та другої інстанцій, транспортний засіб придбаний у період шлюбу Воловоди Тетяни Євгеніївни та Воловоди Владислава Миколайовича і, відповідно, належить подружжю у рівних частках на праві спільної сумісної власності.

При цьому, надані докази, зокрема, розписки Дранчука А.М., Дранчука О.М. та Воловоди В.М., як правильно встановив суд першої інстанції, не відносяться до числа належних у спорі про поділ майна подружжя, оскільки перша із них виготовлена значно пізніше строку укладення правочину, а отримані кошти за другою – є спільним сумісним майном подружжя.

Допитаний у судовому засіданні Воловода В.М. у якості свідка, окрім цього, підтвердив факт використання частини грошових коштів подружжя на придбання спірного транспортного засобу.

Пояснення ж свідка Зінов'єва О.М., на переконання апеляційного суду, не є допустимим доказом у справі відповідно до положень ст. 59 ЦПК України, оскільки згідно ст. 1047 ЦК України договір позики укладається в письмовій формі та на підтвердження його укладення може бути представлена розписка позичальника або інший документ, який посвідчує передання йому позикодавцем визначеної грошової суми або визначеної кількості речей.

Доводи ж Морозова Андрія Євгеновича про незаконне позбавлення його права власності, на переконання апеляційного суду, також не є підставою для задоволення апеляційних вимог у силу викладеного, оскільки транспортний засіб вибув із володіння Воловоди Тетяни Євгеніївни без її на те волі, а зазначений відповідач не

позбавлений можливості захистити свої права та інтереси в установленому законом порядку в разі їх порушення згідно положень ст. 11 ЦПК України, ст.ст. 15, 16, 390 ЦК України.

А тому, викладені у апеляції доводи суд другої інстанції відносять до числа формальних, відповідно, рішення, ухвалене з додержанням норм матеріального і процесуального права, не може бути скасоване у відповідності до положень ст. 308 ЦПК України.

Окрім цього, у відповідності до вимог ч. 3 ст. 309 ЦПК України, порушення норм процесуального права можуть бути підставою для скасування або зміни рішення, якщо порушення призвело до неправильного вирішення справи, чого судом не виявлено.

Враховуючи наведене та керуючись ст.ст. 303, 304, 307, 308, 313-315, 317, 319 ЦПК України, колегія суддів,

У Х В А Л И Л А :

Апеляційні скарги Воловоди Владислава Миколайовича та Морозова Андрія Євгеновича відхилити. Рішення Бориспільського міськрайонного суду Київської області від 12 березня 2015 року у справі за позовом Воловоди Тетяни Євгеніївни до Воловоди Владислава Миколайовича, Морозова Андрія Євгеновича про визнання недійсним договору відчуження автомобіля та визнання права власності на 1/2 частину автомобіля залишити без змін.

Ухвала апеляційного суду набирає законної сили з моменту її проголошення і може бути оскаржена у касаційному порядку до Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ протягом двадцяти днів з дня набрання законної сили ухвалою апеляційного суду.

Головуючий:

А.С. Сержанюк

Судді:

О.П. Коцюрба

Є.М. Суханова